

sentligt forandrede den særdeles lempelige Helligdagslovgivning.

Sfcherning: Spørgsmaalet er, troer jeg, ikke her, om Anordningen er meer eller mindre lempelig, men, om den er meer eller mindre brugbar. Jeg har allerede tidligere lagt Mærke til, at denne Anordning bærer Præg af, at den er bleven til ved et uvilligt Nedsfab, at der var saa at sige en indre Modsigelse i Loven selv, at Den, der havde villet, at Loven skulde blive til, havde krævet noget Andet af den, end Den havde kunnet yde, som havde affattiet Loven, og nu hører jeg, at dette omtrent ogsaa har været Tilfældet. Det er upaatvivlelig for en væsentlig Grad Anledningen til, at der er fremkommet en Række af Usikkerhed og Modsigelse i den, hvilket giver Anledning til en overordentlig stor Vilkaarlighed. Jeg har hørt af den ærede Ministers Foredrag, at han virkelig ikke veed, hvordan det gaar til i denne menneskelige Verden. Jeg skal sige ham det. Naar Folk angaaende disse Sager blive kaldede paa Politiekammeret, bliver der sagt til dem, at de skulle betale 2 Rbd. i Mulct, men derpaa siger en saadan Mand: „jeg ønsker at blive forhørt, og at der bliver aflagt Vidnesbyrd i Sagen, thi jeg vil nødtigt strax betale Mulct;“ men i Almindelighed bliver der derefter slet ikke anstillet nogen Undersøgelse, og, naar det saa som en særdeles Belvillie bliver indrømmet, at der skal optages Forhør, bliver den Paagjældende — thi jeg har netop seet et saadant Tilfælde — henvist til at forhøres af den samme Betjent, der er optraadt som hans Anklager, og, naar saa denne Mand kommer efter Forhøret og siger: jo, Mulcten skal betales, men den Bedkommende nægter at betale den, saa siger man: „put ham i Gullet.“ Det er den Appel, han faaer, saaledes er Virkeligheden (Søndens Ministeren: Neil). Jeg beder om Forlæbelse, jeg skal føle en Omstændighed til, som endnu

flinger værre for vort Politie, nemlig, at man saa ved Siden deraf siger: „han har godt af at komme i Gullet, det er en Rigsdagsmands Søn.“ Den ærede Minister har i en Række af Aar svævet saa høit over dette Livs Virkelighed, at han ikke kender Noget dertil, og han har saa liden Tillid til hvad vi sige, at han ikke troer det. Derfor er det, at der stadigt bliver en Misforstaaelse imellem os, thi den ærede Minister maa troe mig, at vi suldt saa vel vide, hvad der foregaaer i Verden, som den ærede Minister, og at vi ikke staae her letstændigen og fortælle Noget, som ikke er passeret. I Virkeligheden forholder det sig saaledes, at man kaster ud i Verden en Masse Anledninger til vilkaarlige Smaadomme, som Ingen kan appellere, af 2 Grunde, den ene, fordi der ingen Ret er til Appel, uden særdeles Ansøgning, den anden, fordi en saadan Appel er forbunden med saa store Omkostninger i Forhold til Værdien lige over for de Folk, der skulle føre Sagerne, at de vilde blive ødelagte, om de skulde staae i saadanne Sager; deri ligger en daglig og smaalig Undertrykkelse, som finder sin Grund i Anordninger og Love af denne Art. Saa længe man overgiver en stor Mængde Bestemmelser af denne Art til de underordnede Embedsmænds Vilkaarlighed — thi til Andet er det ikke —, saa vil der blive en stadig Undertrykkelse, som falder paa dem, som kun saa af de ærede Herrer Ministre nogenstunde komme i umiddelbar Berørelse med, og, om de ogsaa høre deres Klager, troe de dem dog ikke, fordi en Anden siger dem imod, og, naar saa vi, som ere forpligtede og berettigede dertil, forebringe saadanne Sager her, saa afviser man dem, som om de slet ikke forholdt sig rigtigt. Saaledes som jeg har fremstillet Sagen, forholder det sig i dens store Almindelighed. Jeg har fremført et enkelt Exempel, hvorfor jeg skal føre Beviis, naar det skal være.